

РЕШЕНИЕ

№ 90

гр. София, 21.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 1-ВИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на двадесет и първи октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Елизабет Петрова

Членове: Катерина Рачева
Мария Райкинска

като разгледа докладваното от Катерина Рачева Въззивно гражданско дело № 20211000501845 по описа за 2021 година

при участието на секретар Павлина Христова, за да се произнесе, взе предвид следното: Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК и е образувано по въззивна жалба на ищеца в първоинстанционното производство А. Б. М. срещу решение 262521 от 16.04.2021 г. на Софийски градски съд по гр.д. 4492/2019 г., I гражданско отделение, 21 състав, с което съдът:

- Отхвърля предявения от А. Б. М. срещу М. С. Ж. като правопреемник на И. Г. Ж. иск с правно основание чл. 108 от ЗС, за признаване за установено правото на собственост на ищцата А.Б.М. върху $\frac{1}{2}$ идеална част от гараж № 5 ул. „****“ № 14, със застроена площ 18,90 кв. м, при съсед: подземен гараж № 4, вътрешен двор, подземен гараж № 6 и подземна улица, заедно с 6,53% идеални части от общите части на сградата и правото на строеж върху дворното място, находящо се в гр. София, местността „Гео Милев“ с площ от 953 кв. м, при съсед: на парцела по скица: улица „****“, парцел № 1 за ОЖС, имот № 217, парцел II за ОДЗ и парцел IV за ОЖЗ и осъждане на ответницата да предаде на ищцата владението върху $\frac{1}{2}$ идеална част от гаража.

- Отхвърля предявения от А. Б. М. срещу М. С. Ж. като правопреемник на И. Г. Ж. иск с правно основание чл. 108 от ЗС за признаване за установено правото на ползване на ищцата върху $\frac{1}{2}$ идеална част от гараж № 7 на ул. „****“ № 10, с площ от 15,62 кв. м, при съсед: гараж № 5, гараж № 6, гараж № 8, улица, гараж № 3 и гараж № 2, заедно със съответните части от общите части на сградата, построена върху дворно място в гр. София парцел XXIX-360 от кв. 101-а по плана на гр. София местност „Гео Милев“, и осъждане на ответницата да предаде на ищцата владението върху $\frac{1}{2}$ идеална част от гаража.

- Отхвърля предявения от А. Б. М. срещу М. С. Ж. като правопреемник на И. Г. Ж. иск с правно основание чл. 59 от ЗЗД за осъждане на ответницата да заплати на ищцата А.Б.М. сумата от 100 300 лева на основание твърдение за неправомерното ѝ получаване съгласно разпределение от 11.12.2018 г. от неразрешена според ищцата публична продан върху недвижим имот, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

- Осъжда А. Б. М. да заплати на М. С. Ж. разноски в размер на 600 лева.

Във въззивната жалба се излагат оплаквания за необоснованост и неправилност. Твърди се, че съдът не се е произнесъл по исковете по чл. 490, ал. 2 ГПК и чл. 26 ЗЗД, предявени с исковата молба. Първоинстанционният съд погизил законното собственическо право на ищцата, ГПК, ЗС и Конституцията. Не бил разгледал незаконосъобразността на изпълнителните действия, невалидността и негодността на представения пред него в оригинал запис на заповед, като е пренебрегнал съдебния произвол, процесуалния абсурд и беззаконието, съпътстващи осъждането на ищцата. Моли съда да задължи ответницата да се яви в с.з. и да заяви от кой документ черпи правото си на придобиване на процесните съсобствености, както и да даде разяснения относно вписването на двете постановления за възлагане, като твърди, че тези искания са във връзка с неразгледаните от СГС искове. Жалбоподателката прилага 16 документа към жалбата и иска тяхното приемане като доказателства.

Третото лице – помагач на страната на ищцата Й.М. е подало становище по въззивната жалба с изявление, че я подкрепя и приложени към него доказателства.

Постъпил е отговор на въззивната жалба и становището от третото лице, с което се присъединява към жалбата, от ответницата чрез адв. И.В.-П., в който се твърди неоснователност на всички оплаквания. Възразява срещу доказателствените искания: искането по чл. 190 ГПК е неясно за какъв документ се отнася и е преклудирано. Постановленията за възлагане от 18.10.2017 г.вече са представени по делото, както от страните, така и от ЧСИ А. П.. Представените с жалбата документи не следва да се приемат поради преклузия.

Жалбата е подадена в срок и е допустима. Доказателствените искания за приемане на описаните във въззивната жалба 15 броя документи и описаните в становището 3 броя документи настоящият състав след указания до страните в разпореждане 2230 от 21.07.2021 г. е приел за неоснователни. Първият документ, приложен към жалбата, е обжалваният съдебен акт и не представлява писмено доказателство по смисъла на чл. 178 и сл. ГПК. Всички останали документи не са нововъзникнали или новооткрити и относно тях е налице забраната на чл. 266, ал. 1 ГПК. В изпълнение на указанията на съда въззивната страна и третото лице-помагач не са обосנוвали защо искат приемането им едва от въззивната инстанция. Няма незаконосъобразен отказ на СГС, който да прави допустимо приемането им на този етап от процеса.

Със същото разпореждане 2230 от 21.07.2021 г. са дадени указания на ищцата, жалбоподател, защо прави искания да бъде задължена ответницата да се яви в с.з. да отговори на описаните в жалбата въпроси във връзка с исковете, по отношение на които исковата молба е върната с разпореждане на СГС 19842 от 18.06.2019 г., потвърдено с определение 2394 от 17.07.2018 г. по ч.гр.д. 3306/2019 на САС, 2 състав, недопуснато до касация с определение 199 от 14.11.2019 г. на ВКС по ч.гр.д. 3509/2019. С писмен отговор входящ номер 14333 от 13.08.2021 г. ищцата посочва, че искането е оставено без уважение от първоинстанционния съд поради задкулисие и очевидна пристрастност и затова е допустимо. Твърди се, че с определение 199 от 14.11.2019 г. на ВКС по ч.гр.д. 3509/2019 е допуснат касационен контрол и делото е върнато на СГС за продължаване на съдопроизводствените действия. Към писмения отговор са приложени доказателства, които според жалбоподателката са значими за истината.

Настоящият състав, като е съобразил и изложените в писмения отговор твърдения, е преценил искането да бъде задължена ответницата да се яви в с.з. да отговори на описаните в жалбата въпроси за неоснователно. Действително, с определение 199 от 14.11.2019 г. на ВКС по ч.гр.д. 3509/2019 е допуснат касационен контрол е допуснат касационен контрол на определение № 2394 от 17. 07. 2018 г. по ч. гр. д. № 3306/2019 г. на Софийски апелативен съд, ГО, 2 с-в, но само в частта , с която е потвърдено разпореждане № 19842 от 18. 06. 2019 г. по гр. д. № 4492/2019 г. на СГС в частта, с която е върната, на основание чл. 129, ал. 3 ГПК, подадената от А. Б. М. против И. Г. Ж. искова молба в частта по исковете по чл. 108 ЗС и чл. 59 ЗЗД. Не е допуснато касационно обжалване на определение № 2394 от 17. 07.

2018 г. по ч. гр. д. № 3306/2019 г. на Софийския апелативен съд, ГО, 2 с-в, в частта, с която е потвърдено разпореждане № 19842 от 18. 06. 2019 г. по гр. д. № 4492/2019 г. на СГС в останалите му части. Въпросите, за чиито отговор ищцата иска да бъде разпоредено лично явяване на ответницата, са във връзка именно с тези искове, за които производството е било прекратено с влязлото в сила разпореждане на СГС 19842 от 18.06.2019 г. На следващо място, отговорът на нито един от въпросите към ответницата, не може да бъде отрицателен („не“) или положителен („да“), тъй като въпросите са следните: „Да заяви от кой точно валиден документ черпи право за придобиване на процесните съсобствености, (...) респ. ако разполага с такъв, да го представи“, „да даде разяснения относно вписването на двете постановления за възлагане от 18.10.2017 г.“ Следва да се съобрази и фактът, че въпросите се отнасят до действия, към които М.Ж., конституирана през 2020 г. като правопреемник на И.Ж., няма отношение. Постановленията за възлагане са представени по делото и страните са изразили становище по тях. Задължаването на ответницата да се яви да отговори на въпросите на жалбоподателката не би допринесло за изясняване на предмета на настоящия спор.

В откритото съдебно заседание жалбоподателката прави искане да се изискат от Агенция по вписванията заверени препис от вписаните 2 броя постановления за възлагане от 18.10.2017 г., вписани с вх. № 52440 от 09.08.2018 г., изх. № 74293 от 08.11.2018 г. за двата гаража, тъй като от досието в АВ, за да може страните да се запознаят и да изразят становище по двете досиета за вписването на двете публични сделки, които са незаконосъобразни, недопустими и абсурдни. Иска съдът да задължи ответницата да представи заверен препис или оригинал от решение № 746 от 2010 г., постановено по гр.д. № 12957/2009 г. от I-13 състав на СГС, за да може съдът да се убеди, че това решение не представлява годно изпълнително основание и не може да послужи за упражнене на принуда, тъй като няма никакво ликвидно вземане и такова никога не е съществувало в правния мир. На трето място иска съдът да изиска по служебен ред, двете досиета за вписване на 2 броя обезпечителни заповеди, издадена от 24.10.2007 г., по гр.д. № 3641/2007 г. на СГС и втора обезпечителна заповед от 05.02.2009 г., издадена от въззивен състав на САС по несъществуващо гр.дело № 1986/2008 г. Съдът е оставил без уважение исканията, направени в с.з., тъй като страната не е посочила да са нововъзникнали самите доказателства или обстоятелствата да са нови, не сочи нарушение на първата инстанция, което въззивната да следва да преодолее. Както заверените преписи от постановленията за възлагане, така и решението на СГС, така и обезпечителните заповеди са съществували още към момента на подаване на въззивната жалба.

В хода по същество жалбоподателката пледира за връщане на открадната собственост на двата гаража и да бъде осъдена виновната ответница, която няма качествата на кредитор, а А.М. никога не е била длъжник. Поддържа, че е била неин работодател и ѝ е плащала заплата и никога не е страдала от недоимък на средства. Съпругът на страната бил пилот, работещ в чужбина, семейството разполагало с достатъчно пари и никога не се е налагало да взема пари от служителката Ж., на която е плащала 200 лева, за да не остане без ток и да има какво да яде. При очевидна злоупотреба с процесуално изпълняемо право, за правораздавателния орган не съществува никаква друга възможност, освен да признае с решението си, че искът по чл. 108 от ЗС трябва да бъде уважен и имотите да се върнат на законните съсобственици. Моли съда да съобрази решението си с разясненията, дадени в т. 1 от ТР № 4/2017 г., прието от 11.03.2019 г. на ВКС, на ОСТГК, по отношение на връщането на собствеността, когато е отнета чрез принуда от съдебен изпълнител в полза на привиден кредитор. В писмена защита от 29.10.2021 г. доразвива аргументите си.

Процесуалният представител на ответника по жалбата поддържа всички съображения, изложени в отговора на въззивната жалба, претендира разности съгласно списък, оспорени от жалбоподателката.

Третото лице Й.М. в писмена защита от 29.10.2021 г. моли съдът да съобрази изложеното от майка му, ищца по делото.

Делото е изпратено на ВКС непосредствено след устните състезания по частна жалба на А. Б. М. срещу определение на състава по чл. 389 ГПК, което е потвърдено с определение 10 от

10.01.2022 г. по ч.гр.д. 4290/2021 г. на ВКС, Второ ГО. Делото е върнато на САС на 20.01.2022 г.

При извършената служебна проверка на основание чл.269 от ГПК, съдът намира, че обжалваният съдебен акт е постановен от законен състав на родово компетентния съд, в изискуемата от закона форма, по допустими искове, предявени от и срещу процесуално легитимирани страни, поради което е валиден и допустим.

Твърденията на ищцата, сега жалбоподател, на които основава исковете си с правна квалификация по чл. 108 ЗС и чл. 59 ЗЗД са следните. На първо място, че е собственик на ½ идеална част от гараж № 5 със застроена площ 18,90 кв. м, находящ се в сутеренния етаж на жилищна сграда на ул. „***“ № 14 в гр. София, като правото на собственост е придобила чрез договор за продажба, сключен с нотариален акт № 32 от 22.12.2000 г., заедно с бившия си съпруг М. Й. М. по време на брака им. Бракът бил прекратен с развод през 2011 г., с който била прекратена и съпружеската имуществена общност. С постановление за възлагане от 18.10.2017 г. по изп. дело № 20158490400711 била възложена собствеността на ½ ид. част от гаража на вискателката по изпълнителното дело И.Ж., която била въведена във владение на 10.09.2018 г. Постановлението за възлагане е нищожно на следните основания: изпълнителното производство е образувано без изпълнителни листове и влезли в сила съдебни актове, въз основа на които са издадени; Ж. е привиден кредитор; за публичната продан не бил уведомен и не участвал собственикът на другата ½ ид. част от имота.

По втория иск с правно основание чл. 108 от ЗС, твърдението е, че има право на ползване върху ½ ид. част от гараж № 7 със застроена площ 15,62 кв. м в гр. София ул. „***“ № 10. Правото на собственост на ½ ид. част от гараж № 7 дарила на синовете си Б. и Й.М.и с н.а. № 21 от 02.09.2014 г., като си запазила пожизнено и безвъзмездно правото на ползване върху ½ ид. част от гаража. Дарената ½ ид. част била придобита с договор за покупко-продажба, сключен с нотариален акт № 5 от 27.11.1997 г. от нея и бившия ѝ съпруг при условията на съпружеска имуществена общност, впоследствие прекратена с развод през 2011 г. С постановление за възлагане от 18.10.2017 г. по изп. дело № 20158490400711 била възложена собствеността на ½ ид. част от гаража на вискателката по изпълнителното дело Ж., която била въведена във владение на 04.12.2018 г. Постановлението за възлагане било нищожно на следните основания: изпълнителното производство е образувано без изпълнителни листове и влезли в сила съдебни актове, въз основа на които са издадени; Ж. е привиден кредитор; за публичната продан не бил уведомен и не участвал собственикът на другата ½ ид. част от имота. Позовава се на правото си да ползва обекта по силата на твърдяно от нея вещно право на ползване.

По иска с правно основание чл. 59 от ЗЗД твърди, че е собственик на ½ ид. част от апартамент № 21 със застроена площ 183,41 кв. м, на пети етаж в жилищна сграда на ул. „***“ № 14, ведно с прилежащото му мазе № 3 от 5,90 кв. м, както и 3,79% идеални части от общите части на сградата и правото на строеж върху дворно място, съставляващо парцел VI-60 с площ 953 кв. м в кв. 144 по плана на гр. София м. „Гео Милев“. Ищцата придобила собствеността с договор за покупко-продажба, сключен с нотариален акт № 32 от 22.12.2000 г. при условията на съпружеска имуществена общност с бившия си съпруг, впоследствие прекратена с развод през 2011 г. По изп. дело № 20158490400711 правото на собственост върху ½ ид. част от апартамента било изнесено на публична продан и с постановление от 01.12.2017 г., невписано, за купувач било обявено трето лице, въведено в имота. Купувачът превел по сметката на съдебния изпълнител продажната цена и след разпределение на 11.12.2018 г. сумата била преведена по сметка на И.Ж.. Ищцата твърди, че първоначалната ответница И.Ж. била привиден кредитор, не е имала вземане към ищцата и с получаването на продажната цена от проданта на апартамента се обогатила без основание за сметка на собственика А.М., която обедняла.

Няма оплаквания срещу приетите за установени факти от първата инстанция. С договор за продажба на недвижим имот, построен в груб строеж, сключен с нотариален акт № 36 том IV в рег. № 10131, дело № 713 от 22.12.2000 г., вписан в Службата по вписванията с вх. Рег. 33650 акт № 8 ТОМ CLXIX ищцата е придобила съвместно със съпруга си недвижими

имоти в жилищна сграда на ул. „***“ № 14: апартамент № 21 със застроена площ 183,41 кв. м. на пети етаж заедно с 3,79% идеални части от общите части на сградата и правото на строеж върху дворното място, съставляващо парцел IV-60 кв. 114 по плана на гр. София, местност „Гео Милев“, както и подземен гараж № 5, находящ се в сутерена на със застроена площ 18,90 кв. м заедно с 6,53% идеални части от сградата и правото на строеж върху дворното място.

При условията на СИО ищцата е била собственик заедно с бившия си съпруг и на гараж № 7 с площ 15,62 кв. м, находящ се в жилищна сграда в гр. София ул. „***“ № 10 заедно със съответните идеални части от общите части на сградата, построена върху дворно място в гр. София, парцел № XXIX-360 кв. 101а по плана на гр. София местност „Гео Милев“, съгласно нотариален акт № 5 том LLLXLVIII дело № 38749/97 г. С нотариален акт № 21 том III рег. № 3385 от 02.09.2014 г. (л. 33-34 от делото на СГС) ищцата дарила притежаваната от нея (след развод) ½ идеална част от описания гараж на Й. М. М., трето лице помагач по делото, и си запазила правото на ползване върху имота.

Съгласно запис на заповед, издаден на 27.02.2007 г. ищцата като издател безусловно се задължила да заплати на поемателя И. Г. Ж. сумата от 130 000 лева. Копие от записа на заповед е приложен към изп. дело № 20158490400711, приложено към настоящото дело. По искане на ищцата оригиналният документ е бил представен от пълномощника на ответницата М.Ж. в съдебно заседание на 25.02.2021 г. пред СГС. На основание записа на заповед, по искане на И.Ж. СРС е издал изпълнителен лист по реда на чл. 242 във вр. с чл. 237 от ГПК (отм.) по гр. дело № 9393/2007 г. Определението за издаване на изпълнителен лист е било отменено и изпълнителният лист е бил обезсилен с определение от 14.08.2007 г. по ч. гр. дело № 3134/2007 г. на СГС. Впоследствие И.Ж. предявила срещу А.М. осъдителен иск за горната сума (първоначално частичен за сумата от 51 100 евро – л. 109-110), по който било образувано гражданско дело № 3641/2007 г. на СГС. С определение от 17.10.2007 г. на СГС по делото е било допуснато обезпечение на иска чрез налагане на възбрана върху собствената на А.М. към тази дата ½ идеална част от гараж № 7 с площ 15,62 кв. м, при съседни: гараж № 6, гараж № 5, гараж № 8, улица, гараж № 3 и гараж № 2, заедно със съответните общи части на сградата, построена върху дворно място парцел NNIN-360 от кв. 101 по плана на гр. София м. „Гео Милев“. С решение № 891 от 05.03.2009 г. СГС е уважил предявения иск, като го квалифицирал с правно основание чл. 240 от ЗЗД. Това решение е било обезсилено с решение № 1296 от 19.10.2009 г. по гр.дело № 1804/2009 г. на САС, поради произнасяне по непредявен иск, и делото е върнато на първоинстанционния съд за ново разглеждане от друг състав. След връщането е образувано гр. дело № 12957/2009 г. на СГС, по предявен от И.Ж.. срещу А.М. осъдителен иск, квалифициран от решаващия съд с правно основание чл. 79 от ЗЗД във вр. с чл. 534-538 от ТЗ, за заплащане на сумата от 130 100 евро, дължими по силата на запис на заповед, и иск с правно основание чл. 86 от ЗЗД за сумата от 8291,64 евро. Делото е приключило с решение № 746 от 24.02.2010 г. (л. 225 от делото на СГС), с което съставът на СГС е осъдил М. да заплати на Ж. сумата от 130 100 евро ведно със законната лихва, считано от датата на исковата молба до окончателното изплащане, и сумата от 8291,64 евро мораторна лихва върху главницата за периода от 12.04.2007 г. до 24.09.2007 г. Решението е било потвърдено с решение № 525 от 19.03.2013 г. по в.гр.дело № 4012/2011 г. на САС (л. 227 дело СГС). С определение № 484 от 25.07.2014 г. (л. 484 дело СГС) по гр. дело № 3186/2013 г. ВКС II т.о. не е допуснал касационно обжалване на въззивното решение в частта му по предявения иск по чл. 79 от ЗЗД във вр. с чл. 534-538 от ТЗ за сумата от 130 100 евро, поради което решение № 746 от 24.02.2010 г. по гр. дело № № 12957/2009 г. на СГС и потвърдителното решение № 525 от 19.03.2013 г. по в.гр.дело № 4012/2011 г. на САС следва да се считат влезли в сила в тази част на 25.07.2014 г. Влязлото в сила решение на СГС е било оспорено с молба за отмяна на основание чл. 303 ал. 1 т. 1, 2, 4 и 5 от ГПК от А.М., която е оставена без уважение с решение № 250 от 11.02.2019 г. по гр. дело № 2043/2018 г. на ВКС (л. 236-238 дело СГС). На основание влезлите в сила решения, САС е издал изпълнителен лист от 22.12.2014 г. в полза на И.Ж. срещу А.М. за сумата от 130 100 евро, ведно със законната лихва от 24.09.2007 г. до окончателното изплащане.

На основание този изпълнителен лист е образувано изпълнително дело № 20158490400711 на ЧСИ А. П. рег. № 849 в КЧСИ. С молба от 09.07.2015 г. вискателят Ж. е посочил като изпълнителни способи опис, оценка и продажба на описаните по-горе недвижими имоти. На длъжницата е връчена по реда на чл. 47 от ГПК покана за доброволно изпълнение, поради ненамирането ѝ на адреса (ИД л. 95). Съдебният изпълнител е насрочил описи на недвижимите имоти, които не са се провели, поради неосигуряване на достъп до тях от длъжницата (ИД том I л. 413-415). На 09.05.2016 г. отново били насрочени описи, които не са проведени по същите причини. На 30.05.2016 г. съдебният изпълнител извършил опис на апартамент № 21 в гр. София ул. „****“ № 14 пети етаж, и гараж № 7 в гр. София ул. „****“ № 10 (ИД л. 415-416). На 04.01.2017 г. съдебният изпълнител е поставил обявления за публична продан на ½ идеална част от гараж № 5 и ½ идеална част от гараж № 7 от 06.01.2017 г. до 06.02.2017 г. на таблото на Община Слатина и в СРС. За имотите са постъпили наддавателни предложения от И.Ж.. (ИД том III). С протоколи от 07.02.2017 г. тя е обявена за купувач на двата имота. Съдебният изпълнител е възложил имотите на наддавача, обявен за купувач с постановления за възлагане от 18.10.2017 г. (ИД том VI л. 40 – гараж № 5, л. 103 – гараж № 7). Срещу постановленията за възлагане е подадена жалба от длъжника А. М., която с решение № 1593 от 13.02.2018 г. по ч.гр.дело № 3004/2018 г. на СГС е оставена без уважение. Решението е влязло в сила на 26.06.2018 г., на която дата следва да се считат влезли в сила постановленията за възлагане от 18.10.2017 г. На това основание, съдебният изпълнител е въвел купувача във владение на гараж № 5 с протокол от 10.09.2018 г. (том VI л. 38) и във владение на гараж № 7 с протокол от 04.12.2018 г. (ИД том VI л. 187).

Съдебният изпълнител е обявил публична продан и на ½ ид. част от апартамент № 21 в жилищна сграда в гр. София ул. „****“ № 14. Публичната продан е проведена за периода от 20.10.2017 г. до 20.11.2017 г. включително. При провеждане на публичната продан наддавателно предложение е внесъл В. В. на 20.11.2017 г. С протокол от 21.11.2017 г. наддавачът В. е обявен за купувач на изнесения на публична продан имот – ½ ид. част от апартамент № 21 за предложената цена от 115 300 лева. Цената е била доплатена от купувача, което е удостоверено по изпълнителното дело с платежни документи от 27.11.2017 г. и 28.11.2017 г. (том IV л. 374-377). С постановление от 01.12.2017 г. (том IV л. 385, вписано том VII л. 10) съдебният изпълнител е възложил на купувача В. недвижимия имот, предмет на публичната продан: ½ идеална част от апартамент № 21 в жилищна сграда в гр. София ул. „****“ № 14, на пети етаж, със застроена площ от 183,41 кв. м заедно с 3,79 идеални части от общите части на сградата и толкова идеални части от правото на строеж върху дворното място, находящо се в гр. София, местността „Гео Милев“ с площ от 953 кв. м. Постановлението е било обжалвано от длъжника М. с жалба с вх. № 8651 от 19.12.2017 г., оставена без уважение с решение № 1782 от 21.03.2018 г. по ч.гр.дело № 1548/2018 г. на СГС. Решението е влязло в сила на 04.10.2018 г., на която дата следва да се счита влязло в сила постановлението за възлагане на имота от 01.12.2017 г.

При проведено разпределение от 11.12.2018 г. съдебният изпълнител е разпределил за плащане на вискателя И.Ж. сумата от 102 361,86 лева (том VI л. 233).

На основата на изложените по-горе факти първоинстанционният съд е достигнал до правилни и законосъобразни правни изводи.

Определението за издаване на изпълнителен лист въз основа на запис на заповед, чиято недействителност според твърденията във въззивната жалба не била съобразена от СГС, е било отменено и изпълнителният лист е бил обезсилен. Ето защо, е безпредметно да се обсъжда запис на заповед, тъй като проведеното изпълнително производство е образувано въз основа на влязло в сила осъдително решение, преминало през инстанционен и извънинстанционен контрол, а не на извънсъдебно изпълнително основание.

Основанията, на което ищцата претендира да е собственик на недвижимите имоти не легитимират жалбоподателката като собственик предвид законосъобразно проведена процедура по публична продан, купувач по която е И.Ж. за процесните ½ идеални части от двата имота. Валидно извършената публична продан може да бъде оспорена само на

основание на предвидените в чл. 384, ал. 3 от ГПК (отм.), съответно чл. 496, ал. 3 от ГПК, ако постановлението е влязло в сила. В настоящия случай основанията по чл. 496, ал. 3 от ГПК не се твърдят и не се установяват. Вярно е, че с ТР № 4/2017 от 11.03.2019 г. по т.д. № 4/2017 г. в рамките на спор за собственост /по арг. на чл.483 ГПК/ длъжникът-собственик може да оспорва законосъобразността на публичната продажба, поддържайки че 5 постановлението за възлагане, макар и необжалвано и влязло в сила, няма вещнопрехвърлителен ефект и купувачът от публичната продажба не може да придобие правото на собственост, защото собственикът на имота е нямал качеството на длъжник по проведеното принудително изпълнение. Прехвърлянето, извършено от съдебния изпълнител в полза на привидния кредитор, е лишено от правно основание, вследствие на което е недействително. По настоящото дело обаче не се доказва твърдението на ищцата, че И.Ж. е привиден кредитор. Съдебното решение, което я признало за кредитор, е влязло в сила, молбата за отмяната му е оставена без уважение. Многократните опити на ищцата, осъдена като длъжник, да опровергава това свое качество и да разкрие истината чрез предявяването на различни искове срещу различни лица, не могат да доведат до основателност на ревандикационните искове.

С НА №137, том №106 от 2014 г. по описа на СВ - АВ А.М. се е разпоредила с част от имотите си, а именно дарила е своите идеални части от Гараж №7 и Апартамент №6, находящи се на ул. "****" №10, на сина си Й.М., но това действие жалбоподателката е извършила след налагане на обезпечителните възбрани, в полза на взыскателя И.Ж.. поради което същото се явява непротивопоставимо на Ж., с оглед нормата на чл. 452, ал.1 и ал. 2 от ГПК. Доводът във въззивната жалба относно „фалшиво и скрито обезпечение от 2007/2009 г.“ е необоснован, тъй като самата г-жа М. е представила в настоящото производство обезпечителните заповеди, издадени в исковия процес. Възбраната, като обезпечителна мярка, има за цел да осигури възможност за последващо провеждане на принудително изпълнение върху конкретен недвижим имот при успешна искова защита. Тя цели да запази недвижимите имоти на длъжника в неговия патримониум и осигури ефективната реализация на установеното със сила на присъдено нещо, имуществено право на кредитора (взыскател), чрез установената от законодателя с разпоредбата на чл. 453 ГПК непротивопоставимост на последвало наложената възбрана разпореждане или учредяването на вещни права, извършени от собственика на имота. Изпълнителното производство по описа на ЧСИ А. П. законосъобразно и логично се основава на възбраните, наложени въз основа на обезпечителните заповеди, издадени в рамките на исковото производство между страните.

Неоснователни са доводите, че собственикът на другата ½ ид.част от имотите не е уведомен за публичната продажба, тъй като ищцата не може да се позовава на нарушение на чужди права.

Ето защо, исковите по чл. 108 ЗС са неоснователни.

Една от предпоставките за уважаване на иск по чл. 59 ЗС е липсата на основание за имущественото разместване – обедняване на ищеца и обогатяване на ответника. По настоящото дело е налице такова основание – влязлото в сила осъдително решение, законосъобразно проведенният изпълнителен процес, в рамките на който е извършено разпределение, в резултат на което И.Ж. е получила претендираната сума. По тези съображения искът по чл. 59 ЗСД е неоснователен.

Обжалваното решение следва да бъде потвърдено поради съвпадане на изводите на двете инстанции.

За настоящата инстанция право на разноски има ответникът по жалбата съобразно представения в о.с.з. списък с разноски и представен договор за правна защита и съдействие към отговора на въззивна жалба. Оспорването на адвокатския хонорар от 360 лева за въззивната инстанция настоящият състав намира за неоснователно, тъй като заплащането на хонорара е доказано, а размерът му не е прекомерен предвид характера на делото, обема на доказателствата, неговата продължителност и наличието на няколко съединени иска.

С тези мотиви, Апелативен съд – София, 1 състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 262521 от 16.04.2021 г. на Софийски градски съд по гр.д. 4492/2019 г., I гражданско отделение, 21 състав

ОСЪЖДА А. Б. М. да заплати на М. С. Ж. на основание чл. 78, ал. 3 ГПК разноси за въззивната инстанция в размер на 360 (триста и шестдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в едномесечен срок от връчването му на страните пред ВКС по реда на чл.280 от ГПК.

Решението е поставено при участието на Й. М. М. като трето лице помагач на М. С. Ж., правопреемник на И. Г. Ж..

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____